

**RECORD D'UN
GEGANT DE LA
TELEVISIÓ**

Companys de professió i amics lamentaven ahir la mort de Casas recordant la influència que va tenir en moltes generacions de periodistes i comunicadors. “Se’n va un amic, un mentor, de qui vaig aprendre i a qui vaig admirar. Professionalment i personalment. On

sigui, continuarà somrient. Bon vent, Àngel”, deia Xavier Sardà a Twitter. Per la seva banda, Xavier Antich, president d’Òmnium, el va definir com “un gegant de la televisió” i una figura imprescindible per divulgar “la força de la música i la cultura”.

Casas, el ‘show’ durarà per sempre

Durant tota la seva vida professional va ser un periodista renovador i experimentador

In memoriam

TONI VALL
PERIODISTA

“Passa, Toni, passa, i perdona que no m’aixequi”. 30 de juliol del 2021, Àngel Casas em rep a casa seva, a Sant Just Desvern. Ha acceptat que l’entrevisti per a l’ARA per explicar-me els problemes de salut que pateix i que han obligat a amputar-li les dues cames. Sobre la cadira de rodes, no dubta a desfermar el seu proverbial humor negre, que tot ho injecta, també els contes i novel·les que escriu des de ja fa anys. M’ensenya, il·lusionat, les últimes novetats ja a punt de publicar. L’entrevista servirà perquè molts lectors tinguin notícia de l’estat de salut del periodista i li facin arribar confort i estimació per la seva profunda empremta periodística. *Àngel Casas Show* va ser molt important per a molta gent. Molts records, molta memòria televisiva, molt imaginari compartit. Uns mesos després de l’entrevista, TV3 li va dedicar un homenatge especial que va ser un èxit d’audiència, la prova irrefutable de com el públic el recorda i l’estima.

Àngel Casas va ser un renovador, atrevit i experimentador. Un periodista de raça, intuïtiu, murri, sagaç, sempre connectat amb l’entrevistat,

amb la pregunta clara i concisa. Sempre a punt per caçar la veritat d’un silenci, d’una pausa incòmoda, d’un estat d’eufòria íntim. Ahir a la matinal va morir, als 76 anys, i deixa enre una vida intensa, divertida i fecunda. I una trajectòria professional impressionant, sobretot en l’àmbit periodístic de la televisió, el mitjà que va contribuir decisivament a renovar a Catalunya els últims quaranta anys. Resulta impossible entendre la fundació de Televisió de Catalunya i els primers anys de TV3 sense l’empremta del seu *Àngel Casas Show*. Sense el fulgor d’aquelles nits

en directe des de l’Estudi 54 del Paral·lel, les nits amb Joan Collins, Robert Mitchum, Alain Delon, Richard Gere, Lauren Bacall, la Lucy de *Dallas* rellicant sobre el terra acabat d’il·lustrar i Rock Hudson pocs mesos abans de morir de sida. L’Àngel era un gran entrevistador, però també un gran entrevistat, sempre loquaç, sempre amatent per respondre amb professionalitat, per millorar la pregunta, per salpebrar-la. Era generós, molt generós, en aquest terreny. Podia explicar mil vegades la història del Rock Hudson i de la Lucy i mai semblava que n’estigués tip. També la ba-

El periodista va marcar època amb el programa *Àngel Casas Show*. CCMA

ralla monumental amb el Quintà per l’estriptis de Christa Leem el primer dia del *Casas Show*.

No callava res, o quasi res. Estava desacomplexat i desinhibit per respondre sobre qualsevol cosa. Sobre la decepció política que arrossegava, sobre comandaments superiors que considerava fraudulents o sobre la seva última etapa a Betevé. Li agradava recordar els seus anys de periodisme musical: *Fotogramas*, *Vibraciones* i *Musical Express* l’alegraven especialment. Busqueu a YouTube la seva entrevista a Bob Marley sobre l’asfalt de l’aeroport d’Eivissa. S’emocionava quan els amics li venien a la memòria –els dos Josep Maria, Bachs i Bardagí– i tenia la cuina enrajolada de fotos de la seva vida, algunes entrevistes memorables, coneixences que marquen i colpeixen per sempre. I la seva dona, les seves filles, les seves netes. Tenia les idees clares, li agradava que es fessin a la seva manera, en sabia molt de tele, de ràdio, de música. Va entomar amb humor, ironia i sarcasme tot el patiment que li va tocar viure els últims anys. Sabia que moltes coses que havia fet eren importants, sabia presumir-ne amb la precaució justa i la discreció noble. Ha acceptat, també, els homenatges que li han fet. No li vaig preguntar mai directament si creia que eren merescuts. M’hauria respost amb sinceritat, n’estic segur. “Gràcies, Toni. Com estàs tu? Tot bé? Vols una copa?” —